

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 listopada 2016 r.,

sprawy **I. C.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k.

w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 8 lipca 2016 r., sygn. akt II AKa ../16,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w [...]

z dnia 25 marca 2015 r., sygn. akt V K .../14,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem z dnia 25 marca 2015 r., V K .../14, uznał oskarżonego I. C. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., polegającego na tym, że w dniu 27 października 2013 r. w [...] przy ul. N., działając w zamiarze bezpośrednim usiłował pozbawić życia O. K. poprzez wywrócenie jej na ziemię, a następnie bicie pięściami po głowie i szyi, kopanie po głowie i uderzanie obutą nogą z góry w leżącą na twardym podłożu głowę, a także

poprzez zadawanie obrażeń stłuczoną butelką w głowę i szyję, czym spowodował u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci licznych ran ciętych i tłuczonych szyi, twarzy, nasady nosa, prawego łuku brwiowego powieki i okolicy skroniowej, lewej strony szyi, skóry głowy okolicy ciemieniowej lewej, krwiaków okularowych i okolicy skroniowej lewej, złamania nosa i okolicy jarzmowo-szczękowo-oczodołowej, które skutkowały rozstrojem zdrowia pokrzywdzonej na okres powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na udzieloną O. K. pomoc przez osoby postronne oraz Pogotowie Ratunkowe, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy, orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne i za to na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 25 lat pozbawienia wolności. Orzekł o dowodach rzeczowych oraz kosztach sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżony został apelacją obrońcy I. C., który zarzucił mu:

a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść wyroku, poprzez przyjęcie, że oskarżony I. C. działał w zamiarze bezpośrednim zabójstwa pokrzywdzonej O. K., podczas gdy prawidłowe ustalenia faktyczne powinny doprowadzić sąd pierwszej instancji do wniosku, że oskarżony działał w zamiarze wyrządzenia pokrzywdzonej uszczerbku na zdrowiu, którym mowa w art. 157 § 1 k.k., ewentualnie, że usiłował dokonać zabójstwa O. K. pod wpływem silnego wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami;

b) rażącą niewspółmierność kary 25 lat pozbawienia wolności w sytuacji, w której motywacja sprawcy, rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, nakazywały orzeczenie kary znacznie łagodniejszej wobec I. C.

Stawiając te zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku „poprzez zastosowanie łagodnego wymiaru kary z kwalifikacji z art. 157 § 1 k.k.”.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 8 lipca 2016 r., II AKa ..., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego I. C. wyeliminował sformułowanie, że dopuścił się go przed upływem pięciu lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy, orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne i kwalifikując go z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 §

1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 25 lat pozbawienia wolności. Orzekł też o kosztach sądowych, zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia.

Kasację od powyższego wyroku wywiódł obrońca skazanego. Zarzucając mu rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na wynik, sprawy, to jest art. 440 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 4 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, co przejawiało się w braku dokonania przez Sąd Apelacyjny zmiany wyroku Sądu Okręgowego w zakresie wymiaru kary, mimo iż wyrok Sądu Okręgowego na skutek orzeczenia oskarżonemu kary 25 lat pozbawienia wolności należało zakwalifikować jako rażąco niesprawiedliwy, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator Prokuratury Regionalnej w [...] wniósł oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego okazała się bezzasadna w stopniu o jakim mowa w dyspozycji przepisu art. 535 § 3 k.p.k.

W myśl jednoznacznie i wyraźnie wyartykułowanego w art. 523 § 1 k.p.k. zakazu, nie jest dopuszczalne wnoszenie kasacji wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. Tymczasem kasacja wywiedziona przez obrońcę skazanego I. C. jest niczym innym, jak próbą obejścia tego zakazu i przeniesienia na poziom postępowania kasacyjnego zawartego w apelacji zarzutu rażącej niewspółmierności kary, który w postępowaniu odwoławczym okazał się nieskuteczny.

To, że wymierzona skazanemu kara jest w ocenie skarżącego niewspółmiernie surowa, w żadnym wypadku nie oznacza, iż Sąd Apelacyjny dopuścił się obrazy przepisu art. 440 k.p.k. O naruszeniu tego przepisu można byłby mówić jedynie wówczas gdyby sąd odwoławczy, nie dostrzegł uchybień, których nie podniesiono w apelacji, a które były tak istotne, że czyniły utrzymanie w mocy skarżonego orzeczenia rażąco niesprawiedliwym. Sytuacja taka w niniejszej sprawie, rozpoznawanej w granicach wyznaczonych wyrokiem Sądu Najwyższego

z dnia 5 maja 2016 r., który uchylił wcześniejszy wyrok Sąd Apelacyjny wyłącznie w części utrzymującej w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji co do rozstrzygnięć dotyczących kwalifikacji prawnej czynu oraz kary, nie miała miejsca.

Rozpoznanie sprawy skazanego nie dawało Sądowi odwoławczemu podstaw do wychodzenia poza granice zaskarżenia i podniesione zarzuty w takim zakresie, jak oczekiwałby tego skarżący. W apelacji wywiedzionej przez obrońcę I. C. podniesiono przeciw zarzut rażącej niewspółmierności kary i zarzut ten Sąd odwoławczy rozpoznał dając temu wyraz w pisemnych motywach wyroku. Rozważając zarzut apelującego, Sąd Apelacyjny miał w polu widzenia dokonaną zmianę kwalifikacji prawnej. Uznał jednak, iż ustalenie, że skazany nie działał w warunkach powrotu do przestępstwa, określonych w art. 64 § 1 k.k. nie zmienia na tyle oceny całokształtu okoliczności decydujących o wymiarze kary, aby prowadzić do wniosku, że wymierzona przez Sąd Okręgowy kara 25 lat pozbawienia wolności jest rażąco surowa. Skarżący nie wskazuje zresztą, jakiego to uchybienia, obciążającego wyrok Sąd pierwszej instancji, a nie podniesionego w apelacji, Sąd odwoławczy nie dostrzegł i nie rozważył, lecz stara się przekonać, że okoliczności czynu i warunki osobiste skazanego powinny przemawiać za wymierzeniem mu kary „mniej dolegliwej”

Wszystkie przedstawione okoliczności doprowadziły zatem do przekonania, że kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego powinna zostać oddalona jako bezzasadna w stopniu oczywistym.

Mając to na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.